

u
u u

Karl May
DIE RACHE DES EHRI
(Ehriho pomsta)

M a y – S c h r i f t e n
Privátna edícia, Ing. Milan Ostatník, Humenné
2009

u
u u

Karl May

Die Rache des Ehri **(Ehriho pomsta)**

Približne na 16. stupni južnej šírky a 226. stupni východnej dĺžky od Ferra alebo 216. stupni od Paríža leží súostrovie, ktoré v roku 1606 objavil Quiros; slávny Cook ho v roku 1769 prvýkrát dôkladnejšie preskúmal a na počesť Kráľovskej vedeckej spoločnosti v Londýne ho pomenoval Ostrovy Spoločnosti.

Súostrovie sa delí na dve, širokým pásom mora od seba oddelené časti, ktoré sa volajú Náveterné a Záveterné ostrovy. K prvej skupine patria ostrovy Tahiti alebo Otaheiti – najznámejší ostrov archipelu, Maitea, nazývaná tiež Osnabruck a Eimeo, čiže Moorea (a Tetiaroa, pozn. prekl.). Záveterné ostrovy tvoria Huahine, Taha, Bora-bora a Maurua, čiže Maupiti.

Celé súostrovie je sopečného pôvodu, ale malí, skoro mikroskopickí „stavitelia mora“, tieto rastlinné živočíchy z rodu polypov, naďalej pracujú na jeho zväčšení. Okolo každého ostrova vytvárajú ostré, špicaté korálové prstence, na ktorých sa môže zachytiť nová zem; zároveň však spôsobujú, že lodná doprava v prielivoch medzi ostrovmi je veľmi nebezpečná.

Pôda týchto ostrovov je väčšinou bohatá a úrodná. Pohoria sú pokryté hustými lesmi a pobrežné nížiny sú výdatne zavlažované potokmi, takže vegetácia je tu mimoriadne bujná a pôda poskytuje hojnosť cukrovej trstiny, bambusu, chlebovníkových stromov, paliem, banánovníkov, pisangov, batatov, obilia, yamu, tara a ďalších južných plodín.

Domorodí obyvatelia sú malajsko-polynézskeho pôvodu, tmavo medenej farby, ženy o niečo svetlejšie, dobre a silno stavaní, družní, pohostinní a dobromyseľní. Žijú v monogamii, ich ženy sa tešia dostatočnej samostatnosti a všetci vášnivo milujú hudbu, tanec a zápasy.

Obyvatelia Ostrovov Spoločnosti pôvodne vyznávali polyteistické náboženstvo a ľudské obete neboli v minulosti ničím nezvyčajným. Ich kňazi, ktorí boli zároveň lekármi aj veštcami, mali na domorodcov nezvyčajne veľký vplyv; tomu vplyvu sa však už koncom 18. storočia začali vzpierať misie, založené Angličanmi. Neskôr sem posielalo svojich misionárov aj Francúzsko, aby „úbohých pohanov“, ktorí viedli úplne spokojný a šťastný život, vytrhli z večného zatratenia a získali ich pre nebo. A tak sú niekdajší pohania v súčasnosti obrátení na

kresťanstvo; či to však bolo na ich úžitok a požehnanie, to je, pravdaže, otázka, ktorú vyznavači kresťanstva nechávajú najradšej nezodpovedanú.

Civilizácia má svoj protiklad v barbarstve, svetlo má svoj tieň, láska má protiklad v sebecke a z miesta večnej blaženosti, ako učí podobenstvo o úbohom mužovi a Lazarovi, sa dívajú dolu do pekla. Kresťanskú lásku, miernosť a milosrdenstvo hlásajúce náboženstvo pozdvihol neznášanlivý fanatizmus na hrot meča; prefikaná, vypočítavá túžba dobývať vztýčila koruhvu a prehnila sa nad väčšou časťou zemegule. Celé rasy a národy boli zničené, alebo ležia ešte dnes v poslednom, divokom smrteľnom kŕči. Dejiny kvôli takému ničeniu stratili dôležité kultúrohistorické momenty a verný pastier duší, čo s „obetovaním seba samého poľuje na stratenú ovečku“, ktorá predsa nikdy nepatrila k jeho stádu, nastavuje chrbát početným a bolestivým chorobám, ktoré si v domorodom košiari hľadajú svoje obete.

Keď Európania objavili Ostrovy Spoločnosti, našli v ich obyvateľoch detsky naivný, skromný a v rajskej nevinnosti žijúci ľud, ktorému bohatá príroda štedrým spôsobom poskytla všetky nutné potreby k spokojnému a bezstarostnému životu. Cudzinci boli prijatí radostne a pohostinne, uctievaní takmer ako bohovia a dostali všetko, čo si ich srdce zaželalo. Priniesli o tom správu do svojej vlasti, kde hneď vypukla túžba po rovnakých pôžitkoch a povstalo želanie, aby blaženosť ostrovanov a ich politickú závislosť umocnili kázaním božieho slova.

A tak boli vyzbrojené lode, ktoré na ostrovy priniesli zbrane, biblie, duchovných – a všelijakú morálnu zberbu. Obracanie sa začalo; zbrane a zavlečené choroby začali pôsobiť. Ľudské obete boli zakázané, ale pánu Bakchusovi a pani Venuši prinášali jednu hekatombu za druhou; takže z „úbohých pohanov“ sa veľmi skoro stali učenlivé ovečky, medzi ktorými sa len zriedka objavil nejaký tvrdošíjný baran a toho museli hneď oddeliť od stáda, keďže sám od seba akosi nechcel ísť tam, kde je „rev a cvakanie zubov“.

Dobrý, súcitný človek nie je nikdy tak hoden nenávisti, ako v prípade, keď sa stáva dotieravým a neodbytným, aby nasilu urobil svojho blížneho šťastným. Táto priateľská snaha preliala nespočetné prúdy teplej krvi a stála – kto by to mohol spočítať – milióny ľudí ich charakter, domov, majetok a život...

Tahiti, „perla južných morí“, ležalo pod nádhernou, sýtomodrou oblohou; slnko svietilo na blýskavé vlny mora, na zalesnené vrcholy

a stráne pohoria Orohena a dole sa trblietalo v potokoch a úzkych kaskádach, padajúcich dolu z malebne sa týčiacich brál, ale jeho žiara nedosiahla vľúdne osady, ktoré ležali v tieni paliem a nespočetných ovocných stromov a ovievané sviežim morským vánkom poskytovali príjemný chladok.

V jemnom pohybe vzduchu šumeli dlhé, vejárovité listy paliem a šuchotali široké, vetrom rozstrapkané listy banánovníkov, odkvitnuté lupene citrusov, ktorých vetvy sa už kde-tu pokrývali zlatožltými plodmi, padali ako kvapky na zem a rozširovali slastnú vôňu. Bol to jeden z tých okúzľujúco krásnych, zázračných dní, aké možno v takej nádhere a bohatstve nájsť iba v trópoch.

A kým tu ležala táto krajina v celej svojej rajskej kráse, tak mladá a svieža, akoby práve teraz ešte len vyšla z rúk Stvoriteľa, hrmel vonku na koralových útesoch príboj svoju hlbokú, večnú pieseň. Časy sa zmenili a s nimi aj ľudia; nekonečné, stále sa meniace a predsa večné more ostalo tým istým morom a vrhá aj dnes, tak ako pred tisícročiami svoje krištáľové vody proti ostrým skalám. Biele, blýskavé čelá vln sa dvíhali a klesali, akoby sa tisíce nýmف dívali na druhú stranu, kde sa z morskej peny vynárali vždyzelené vrcholky, pod ktorými tento národík, zasvätený pozvoľnému zániku, mohol rátať posledné údery pulzu svojej existencie.

Tam, na pobreží ležalo Papeete, hlavné mesto Tahiti a pestro odetý zástup vo svojich bielych, modrých, červených, žltých, pružkovaných i kvetmi zdobených odevoch sa vlnil sem a tam. Ako nádherne si tieto mladé, ako obrázok krásne dievčatá, ozdobili svoje čierne, kučeravé, hodvábne mäkké vlasy kvetmi a umelecky spleteným, snehobielym marantovým lykom! A aké obratné a hrdé boli pohyby domorodých švihákov! Okolo bedier si koketne ovinuli pestré *pareo* alebo riasnatú *marru*; cez plecيا si prehodili *tebutu*, šatku, a pyšne sa prechádzali medzi kráskami. Mali dlhé, mastne sa ligotajúce kučery, obtočené páskimi zvláštnie spletenej *tapy* a červeného flanelu, čo im k bronzovo sfarbeným tváram celkom pristalo.

Tu sa zrazu všetci hrnuli bližšie k brehu. Blížil sa čln. Do jeho bielej plachty sa bríza naplno oprela, takže v ňom sediacemu veslárovi stačilo, aby len udržiaval plavidlo v správnom kurze.

Čln bol jedným z tunajších, stále bežných plavidiel, z jednoducho vydlabaného kmeňa a s okrúhlym dnom. Kvôli tomu plachtil rýchlejšie, bol by sa však veľmi ľahko prevrátil, ak by ho pred tým nechránilo takzvané vahadlo. Toto vahadlo pozostávalo z dvoch pevne a priečne cez čln upevnených tyčí, ktoré napravo od člna držali ľahké, súdkovito osekané brvno. Brvno teda plávalo súbežne s člnom, vzdialené od okraja sotva štyri stopy; s priečnymi tyčami bolo pevne

zviazané lykom. Prevrátenie plavidla, ako aj samotné kolísanie bolo týmto znemožnené; naľavo sa nemohlo prevrátiť, lebo by muselo zdvihnúť z vody aj celé, skoro dva lakte odstavajúce brvno a práve tak sa neprevrátilo ani napravo, pretože z ľahkého dreva zhotovené brvno, spolu s tyčami, sa nedalo stlačiť pod vodu.

Tieto člny preto plávali aj na nepokojnom mori neobyčajne isto. Pravdaže, bez týchto vahadiel sa mohli pohybovať len veľmi opatrne, lebo okružle dno reagovalo aj na ten najnepatrnejší pohyb tela a už pri najmenšom výkyve hrozilo nebezpečenstvo, že sa čln prevráti a cestujúci sa ocitne v nedobrovoľnom, mokrom kúpeli. Tieto malé nehody však mohli byť zaplatené životom, pretože zálivy a pobrežné vody tunajších ostrovov sa hemžili žralokmi, ktoré patria k najpažravejšiemu druhu týchto zlovestných rýb.

Mladý muž vedel, ako väčšina ostrovanov, výborne zaobchádzať so svojim člnom; prerezával ním priečne vlny a v blízkosti pobrežia spustil plachtu, aby ho vietor nezavial na ostré pobrežné útesy. Teraz pracoval len s pomocou vesla, prechádzal medzi koralovými plytčinami, blížiac sa k pevnine, viditeľne sa však nenamáhal. Zbadal neobyčajne veľký počet vyzdobených člnov a tie vzbudili jeho pozornosť. Lebo medzi nimi sa nachádzal jeden, všelijakými vlnkami, kvetmi a vencami najviac vyzdobený čln; a ten veľmi dobre poznal. V ňom raz prišiel od Potombu, otca svojej nádhernej mladej ženy, keď ju z Eimea priviedol domov, do svojho pod palmami ukrytého domu v Papeete. Eimeo bol najbližší, od Tahiti západne ležiaci ostrov.

Spoznal aj starého, vráskavého Potaia, ktorý čakajúc sedel v člne. Starec tu sedel učupený a vyčkával, práve tak ako vtedy. Nevyzerá to všetko ako nejaká veselá svadobná cesta? A prečo sa vyníma Potombov čln pred ostatnými, veď Potomba mal predsa iba jednu dcéru?

Mladý muž sa teraz oprel silnejšie do vesla a o malú chvíľu zavízgala jeho loďka na pobrežnom piesku. Upevnil ju lykovým povrazom k jednej z tuná zatlčených tyčí a potom priskočil k starému sluhovi.

„Potai,“ spýtal sa starca, „čo tu dnes robíš na pobreží Tahiti?“

Starec na neho pozrel. Jeho zrak si premeral mladíka s neopísateľným pohľadom.

„Atua, boh všetkého dobrého, nech je s tebou, Anoui! Choď domov a opýtaj sa, čo tu robím!“

„Prečo mi to nechceš sám povedať?“

„Nemôžem, Anoui! Moje srdce na teba veľa myslelo, počas tých mnohých týždňov, kým si bol na ostrovoch Tubuai. Oro, zlý boh, sa spustil na Eimeo a prišiel k Potombovi, veľkému kniežaťu. Potomba

odvrhol vieru svojich otcov a teraz vyznáva boha, ktorého hlása bledý *mitonare*.“

Mitonare znamená misionár a týmto slovom označuje vo svojej reči tento jednoduchý ostrovný ľud všetko, čo súvisí s náboženstvom kresťanov – slová ako kostol, kazateľ, oltár, kázeň, svätý, blažený, nábožný a podobne; všetko volajú *mitonare*.

„Je to možné, Potai?“ spýtal sa mladý muž vyľakane. Napriek jeho bronzovej tvári bolo zreteľne vidno, ako zbledol.

„Ó, keby som bol radšej ostal doma! Vedel som, že tento cudzí pokrytec prišiel do jeho domu, aby mu ukradol vieru našich otcov, ale zväbil ma bohatý zisk v krajine Tubuai a obchod, ktorý tam tak dlho zdržiaval, mi priniesol veľký ošoh. Budem s ním hovoriť; privediem ho späť k pravde našich kňazov a Manina mi pritom rada pomôže!“

„Manina, tvoja žena?“

„Áno. Miluje ma viac než svoj život, nasledovala ma od svojho otca z Eimea do Papeete; a keď som odchádzal, vyplakala celé more slz. Ó, moja sladká Manina, dnes ma opäť uvidíš a spolu vytrhneme Potombu z rúk *mitonareho*! Tak teda povedz, Potai, čo tu robíš?“

„Moje ústa musia mlčať, slovo je pre nich priťažké!“

„Potai, tvoja duša je zarmútená a tvoje oko mokré! Viem, že ma máš rád; tvoja tvár mi však aj bez slov vraví, že mi hrozí nejaké nešťastie. Týka sa to Maniny. Čo je s mojou ženou?“

„Nepoviem ti to, ale pomysli na Mahoriho, ktorý bol vtedy твоjím sokom!“

„Mahori?“

Anoui vyslovil iba toto jedno slovo, ale jediným skokom sa ocitol za člnmi a utekal do vnútrozemia. Nevšimál si množstvo ľudí, ktorí na neho obracali pohľady plné účasti; bežal nevšímavo okolo nich a nedbal na to, že s ním chceli prehodiť zopár slov.

Bežal cez Papeete, kým nedosiahol budovu, ktorá sa svojou veľkosťou a obvodom priľahlej záhrady odlišovala od ostatných. V tomto dome prežil Anoui svoje zlaté detstvo, tu pozoroval úctu, ktorú preukazovali jeho otcovi, najvyššiemu náčelníkovi Tahiti, tu zažil aj ničenie všetkých starobylých, posvätných vzťahov a obyčajov, čo stálo jeho otca moc, vážnosť, úctu a napokon aj život.

Šľachta sa stala bezvýznamnou; Anoui založil so svojim bratom obchod a obchodoval s neďalekými ostrovmi a dosiahol bohatstvo, keďže ako *ehri*, knieža, stratil vplyv. Potom bol tak šťastný, že dostane za ženu najkrajšie a najlepšie dievča z celého súostrovia; lenže Mahori, vplyvný syn miestneho kňaza, ktorý sa stal kresťanom a domorodým misionárom, sa tiež uchádzal o jej ruku, aby pre seba získal vplyv jej otca. Čo sa s ňou teraz asi stalo?

Anoui vstúpil do domu a našiel svojho brata smutne sedieť v kúte.

„Ombi, čo sa deje?“ spýtal sa ho takmer bez dychu.

„Anoui, to si ty? Nech je zvelebený *Atua*, ktorý ťa posiela; pretože moja duša sa vykúpi zo súženia, čo na ňu dolieha! Si dosť silný, aby si prijal túto správu?“

„Som. Čo je s Maninou? Prečo ma neprišla privítať?“

„Nie je tu.“

„Nie - je - tu?“ len s námahou vyrazil Anoui zo seba tieto závažné slová. „Žena môjho srdca tu nie je? Kde vlastne je?“

„Potomba ju odviezol a dal ju Mahorimu, odpadlíkovi, za ženu. Dnes bude svadba a člny čakajú na vode, aby priviezli ženícha na ostrov Eimeo.“

Anoui neodpovedal. Pristúpil k otvoru v stene, ktorý slúžil ako okno.

Musel na vzdych, ak sa nechcel zadusiť. Jeho hrud' sa prudko dvíhala a klesala a jeho dych sa sipľavo predieral cez smrteľne bledé pery.

Dlho, predlho tu stál, kým sa konečne obrátil.

„Povedz, Ombi, nasledovala ho dobrovoľne?“

„Nie. Došiel po ňu, keď som tu nebol a ľstou ju odlákal preč. Teraz je pri ňom a on jej bude vládnuť.“

Anoui si uľahčene vydýchol.

„Cudzie učenie vnáša do srdc nenávisť, rozbroje a faloš. Rozrastá sa pri našej viere ako burina medzi užitočnými rastlinami. Odídem preč z krajiny otcov a nikdy sa sem nevrátim.“

„Preč? Z tvojich úst hovorí hlas zúfalstva!“

„Nie, Ombi. Manina ma stále ľúbi, som pokojný. Ale či tu môžem zostať, keď...“

Zastavil sa uprostred reči, ale jeho brat porozumel iskriacemu pohľadu a rýchlej gestikulácii rečníka.

„Anoui, ty si *ehri* a v tvojich žilách koluje kniežacia krv. Ulúpili ti ženu, tým sú vinní obaja *mitonare*. Urob, čo ti prikazuje tvoje srdce. Ombi, tvoj brat, bude stáť verne pri tebe!“

„Nepotreboval som tvoju pomoc, Ombi. Predsa však musím v najbližšej noci ešte utekať. Pôjdem na ostrovy Tubuai, odkiaľ som dnes prišiel. Postaraj sa o všetko, čo potrebujem a zataj miesto, kam som utiekol.“

„Budem mlčať a prídem. *Atua* opustil perlu južných morí; pôjdem tam, kde viem, že ťa nájdem.“

„Tak teda, *ia ora na*, maj sa dobre. Priprav o polnoci veľký člň so zásobami na cestu a nechaj ho za vrcholom Logy. Idem!“

Vzal zo steny ostrú dýku s dvojíťým ostrím, nazývanú *kriss* a zastrčil si ju za pás.

„*Ia ora na*, Ombi; som *ehri* a Manina bude moja!“

„*Ia ora na*, Anoui; dobrý boh nech je s tebou, jeho slnko ti bude svietiť počas dňa a hviezdy počas noci, aby tvoja cesta bola jasná a nikdy nebola prikrytá temnotou!“

Anoui odišiel. Vyhol sa ľuďom a kráčal k istému miestu na brehu, kde ho nikto nevidel. Svadobná flotila, ktorá mala priviesť ženícha, už vyplávala a smerovala k Eimeu. Anoui sa vrhol na zem a prikrytý širokými listami banánovníka, vyčkával.

Až keď člny zmizli a dav sa rozišiel, zdvihol sa a kráčal k svojmu plavidlu. Nastúpil doň, vesloval pomedzi koralové útesy, vyhýbajúc sa plytčinám a potom rozvinul plachtu. Jeho cesta viedla na ostrov Eimeo, na miesto zvané Tamai, ktoré sa nachádza neďaleko zátoky Opoauho. Tam býval Potomba aj vierolomný zlodej žien a tam sa mala konať svadba s veľkou slávnosťou, pretože otec nevesty bol kniežaťom a ženích domácim a vôbec prvým *mitonare*, misionárom, ktorý mal takúto ceremóniu podstúpiť.

V najzadnejšej izbe obydlija sedela Manina, pripravená na slávnosť. Služky ju na jej pokyn opustili a teraz, keď sa ocitla sama, stekali jej dlho zdržiavané slzy po mramorovo bledých lícach. Raz už tu ako nevesta sedela, ale ako šťastná bola vtedy – a ako nešťastná, nevýslovne nešťastná dnes!

A z čoho pozostávali jej ozdoby? Bola štíhlejšia, ušľachtilejšia postava, ešte plná mladistvej sviežosti. Len žiaľ v srdci rozochvieval jej telo. Jej krásne, tmavé oči boli sklopené, pekne formované obočie stiahnuté a jemné pery zavreté. Ani jeden jediný kvet, či nejakú inú ozdobu, nebolo vidieť v jej vlasoch, ani na jej odeve.

Zdalo sa dokonca, že pohádza i šatami a látkami, ktoré jej priniesli od belochovo, nenávidených cudzincov. *Pareo* z mäkkej, žltohnedej *tapy* jej siahalo po kolená, obopínalo jej boky a odhaľovalo bezchybne tvarované členky. A *tehei*, krátky plášťik z tej istej látky jej zakrýval plec a hornú časť tela. Dlhé, ako havran čierne vlasy voľne padali dolu v dlhých, plných kučerách; neboli ozdobené žiadnym kvetom, ani vejúcou stužkou. Sama bola kvetom, ktorého žiarivá rosa planula v kalichu; kvetom vytrhnutým z miesta, kde kvitol najkrajšie a po ktorom túžil zo všetkého najradšej.

Zrazu začula ľahký šramot pri vonkajšej bambusovej stene.

„Manina!“ zaznelo odtiaľ potichu.

Spoznala tento hlas. Bolo by možné, aby to bol Anoui? Veď predsa počula, že sa ešte nevrátil späť.

„Anoui!“ zvolala radostne.

„Nehovor tak nahlas, Manina!“ varoval ju zvonku. „Oro, boh zla, bdie so svojimi duchmi okolo chatrče, preto musíš byť ticho a byť opatrná.“

„A keď ťa zbadajú, Anoui?“ spýtala sa teraz vystrašene.

„Pisang ma zakrýva, slnko môjho srdca. Povedz, máš ma ešte rada?“

„Radšej, než tisíc životov!“

„A predsa chceš ísť s odpadlíkom?“

„Nie, nie! Pod šatami nosím dýku. Hneď, ako by sa ma Mahori dotkol, zasiahla by moje srdce; ver mi, Anoui!“

„Poznám ťa a verím ti. Chceš zostať mojou ženou?“

„Ako rada, ale predsa nejde!“

„Pôjde to. Len s ním predstúp pred cudzieho kňaza; prídem a budem hovoriť. A keď moje slová nepomôžu, tak dávaj pozor, keď ťa privedie do Papeete. Len čo vyslovím tvoje meno, skočíš do môjho člna. Rozumieš?“

„Áno.“

„Potom sa teda neboj slov a piesní bledého *mitonare*. Neuznal náš zväzok, pretože ho uzavrel náš kňaz a tak sa i jeho požehnanie rozplynie v mori ako nič. *Ia ora na*, maj sa dobre, Manina, moja nádherná žena!“

Vonku zašelestil pisang. Anoui sa stiahol späť. Flotila medzitým dorazila do Tamai. Ženích vkročil na pobrežie, kde ho privítal Potomba. Hostia sa rozložili pod palmami a pochutnávali si na mlieku z kokosových orechov, pečených batatoch a množstve chutného ovocia, ktoré sa tak bohato rodí v týchto krajoch.

Zazneli zvuky bubna a píšťaly. Ceremónia sa začala. Pod vŕdzelenými listnatými stromami bol zhotovený oltár, pri ktorom „bledý“ *mitonare*, anglický misionár, čakal nevestu. Mahori vstúpil do domu a priviedol ju.

Vtom vnikol cez kruh okolostojacich hostí mladý muž a pristúpil k Potombovi, ktorý stál v blízkosti oltára.

„Buď pozdravený, ó, Potomba, otec mojej ženy! Prišla k tebe, keď som nebol doma a teraz som prišiel ja, aby som si ju vzal späť.“

„Odstúp odo mňa, pohan!“ zaznela odpoveď. „Nemám s tebou nič viac do činenia!“

Anoui ostal pokojný. Len položil ruku na plece svojej ženy a obrátil sa ku kňazovi:

„*Mitonare*, táto žena mi na lebky našich predkov prisahala vernosť a kňaz nášho ľudu sa ma opýtal: »*Eita anei oe a faarue i ta oe vatrina?* Nikdy neopustíš svoju ženu?« A ja som odpovedal: »*Eita!* Nie, nikdy!« Potomba nám dal svoje požehnanie. A ty máš právo nás rozdeliť?“

Misionár zdvihol zrak hore k oblohe.

„Svätá kresťanská cirkev je ako všemohúca matka; môže si vziať svoju dcéru a dať ju tomu, komu ona chce. Odstúp odtiaľto, neveriaci, aby ťa nepostihol hnev božích detí!“

„Tak poď, Manina!“ odpovedal Anoui, uchopiac ženu za ruku.

Zrazu ho Mahori udrel päšou do tváre a zároveň ho ostatní schytli a vliekli odtiaľto. Nepovedal ani slovo a nechal sa vliecť. Ale v blízkosti pobrežia sa vyslobodil a skočil do svojho člna.

„Povedzte Mahorimu, že prídem a vezmem si svoju ženu!“ zavolať im ešte a vesloval na otvorené more.

Oboplával ostrov a došiel do Alfareaity, miesta ležiaceho oproti Papeete. Tu pristál, aby vystúpil a kúpil množstvo väčších i menších rýb.

Keď sa mu zdalo, že už nastal vhodný čas, vliezol s rybami znovu do člna a chvíľu vesloval, až sa dostal k miestu, odkiaľ mohol pozorovať prieliv medzi obidvoma ostrovmi. Stmievalo sa nad vodou, začínala noc, ale vlny sa okolo člna prevaľovali ako tečúci, priehľadný krištál.

Anoui priviazal jednu rybu na kus lyka a spustil ju do vody. Už za krátky okamžik nasledovalo prudké trhnutie. Žralok si vzal návnadu.

O nejaký čas hodil mladík ďalšiu rybu. Niekoľkokrát to zopakoval a čoskoro sa okolo jeho člna hemžilo vyše poltucta žralokov.

„Vitajte, služobníci *ehriho*! Vykonám svoju pomstu a vy dostanete svoj pokrm!“

Pokračoval v plavbe ďalej, pažravé netvory lákal za sebou, kým ho plápolajúce ohne na lodiach neupozornili, že sa blíži flotila, aby priviedla mladomanželov. Vesloval jej, nasledovaný žralokmi, pomaly naproti.

Sám, ďaleko vpredu, sa plavil Mahori. Učupil sa vzadu pri kormidle, zatiaľ čo Manina sedela na predku lode. Zrazu Mahori pred sebou uvidel nejaké plavidlo, ktoré mu skrížilo cestu.

Opadlák sa vztýčil.

„Stoj, kto je tam?“ spýtal sa.

„Tu je Anoui, aby ti odplatil dnešný úder!“ zaznela odpoveď.

Hneď nato prirazil Anoui k Mahoriho člnu; stačili dva rýchle a silné rezy ostrou dýkou cez lykové zväzky vahadla – brvno sa uvoľnilo a tyče spadli do vody.

Teraz bol Mahori už aj pri najmenšom pohybe beznádejne stratený.

„Manina, sem, ku mne!“ zvolal Anoui.

Rýchlym skokom sa ocitla jeho žena pri ňom; Mahoriho čln, teraz bez vahadla, sa prevrátil a on sa zrútil s hlasným výkrikom do vody, kde ho ihneď privítali žraloky. Skôr, než sem prišli ostatné plavidlá,

natiahol Anoui plachtu a priam letel na svojom dobrom, dôkladne stavanom člne ku krajine pod vrcholom Logy. Odvtedy o ňom a Manine nebolo nikdy počuť. Ombi, jeho brat, zakrátko tiež opustil Tahiti a odišiel, ako vravia ľudia, na ostrovy Tubuai.

O nejaký čas zomrel Potomba. Miloval svoje jediné dieťa a jeho poslednými slovami bola kliatba proti bledému *mitonare*, ktorému vďačil za stratu svojej jedinej dcéry.

WWWWW

Die Rache des Ehri
Ein Abenteuer aus dem südöstlichen Polynesien von Emma Pollmer.

Karl May

DIE RACHE DES EHRI
(Ehriho pomsta)

Z nemeckého originálu „Die Rache des Ehri. Ein Abenteuer aus dem südöstlichen Polynesien von Emma Pollmer., v časopise FROHE STUNDEN, Unterhaltungsblätter für Jedermann, 2. Jahrgang, IV.-V. 1878, preložil Ing. Milan Ostatník.

Jazyková úprava: prekladateľ.

Translation © 2009

Privátna edícia *M A Y - S C H R I F T E N*, zv. VI.

1., neskrátené vydanie